

Biblical Motifs - Challenging Views

It is Possible

Giora Fisher

My Father was God

Yehuda Amichai

Bathsheba

Yehiel Mar

Rachel

Shulamith Hava Halevi

His Mother

Haim Guri

Joseph

Judith Kafri

When He Came to the Field

Uzi Shavit

Finally She Speaks

Tehiya Bat Oren

It is Possible - Giora Fischer

In the drawer that was not opened for many years
I found on a page, coloured with crayons
Cain and Able.

To the teacher's question:

What did you learn from this story?

The kid at the picture's margins, answered:

"It is possible to kill even
Those we love"

שאפשר

במגרה, שלא נפתחה שנים רבות
מוצאתי על דף בצבעי פנדה
את קין והבל.
על שאלת המורה:
מה למדת מהספור?
ענה הילד בשולי הציור:
"שאפשר להרג גם את
מי שאוהבים".

My Father Was God – Yehuda Amichai

My father was God and didn't know it. He gave me
The Ten Commandments not in thunder and not in anger,
Not in fire and not in a cloud, but gently
And with love. He added caresses and tender words,
"Would you" and "please." And chanted "remember" and "keep"
With the same tune, and pleaded and wept quietly
Between one commandment and the next: Thou shalt not
Take the name of thy Lord in vain, shalt not take, not in vain,
Please don't bear false witness against your neighbor.
And he hugged me tight and whispered in my ear,
Thou shalt not steal, shalt not commit adultery, and shalt not kill.
And he lay the palms of his wide-open hands on my head
With the Yom Kippur blessing: Honor, love, that thy days
May be long upon this earth. And the voice of my father —
White as his hair. Then he turned his face to me one last time,
As on the day he died in my arms, and said, I would like to add
Two more commandments:
The Eleventh Commandment, "Thou shalt not change."
And the Twelfth Commandment, "Thou shalt change. You will change."
Thus spoke my father, and he turned and walked away
and disappeared into his strange distances.

אָבִי הָיָה אֱלֹהִים / יהודה עמיחי
אָבִי הָיָה אֱלֹהִים וְלֹא יָדַע. הוּא נָתַן לִי
אֶת עֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת לֹא בְרַעַם וְלֹא בְזַעַם, לֹא בְאֵשׁ וְלֹא בְעָנָן
אֲלָא בְרַפּוּת וּבְאַהֲבָה. וְהוֹסִיף לְטוֹפִים וְהוֹסִיף מְלִים טוֹבוֹת,
וְהוֹסִיף "אֲנָא" וְהוֹסִיף "בְּבִקְשָׁה". וְזָמַר זְכוֹר וְשָׁמוֹר
בְּגוֹנוֹ אֶחָד וְהִתְסַגֵּן וּבִכָּה בְשִׁקֵּט בֵּין דְּבַר לְדְבַר,
לֹא תִשָּׂא שֵׁם אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹנָא, לֹא תִשָּׂא, לֹא לְשׁוֹנָא,
אֲנָא, אֵל תַּעֲנֶה בְרַעַף עַד שֶׁקָּרָה. וְחִבַּק אֹתִי חֲזָק וְלָחַשׁ בְּאָזְנִי,
לֹא תִגְנוֹב, לֹא תִנְאַף, לֹא תִרְצַח. וְשָׁם אֶת כַּפּוֹת יָדָיו הִפְתִּיחוּת
עַל רֹאשִׁי בְּבִרְכַת יוֹם כְּפוּר. כְּבֹד, אֶהֱבֶה, לְמַעַן יֵאָרִיכוֹן יָמֶיךָ
עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְקוֹל אָבִי לָבָן כְּמוֹ שֶׁעָר רֹאשׁוֹ.
אֲחֵר-כֵּךְ הִפְנָה אֶת פְּנָיו אֵלַי בַּפֶּעַם הָאֲחֵרוֹנָה
כְּמוֹ בַּיּוֹם שֶׁבּוֹ מֵת בְּזִרְעוֹתַי וְאָמַר: אֲנִי רוֹצֵה לְהוֹסִיף
שְׁנַיִם לְעֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת:
הַדְּבַר הָאֲחֵד-עֶשְׂרִי, "לֹא תִשְׁתַּנֶּה"
וְהַדְּבַר הַשְּׁנַיִם-עֶשְׂרִי, "הִשְׁתַּנֶּה, תִּשְׁתַּנֶּה"
כִּי אָמַר אָבִי וּפְנָה מִמֶּנִּי וְהִלָּךְ
וְנָעַלם בְּמַרְסָקָיו הַמְּוֹזָרִים.

BATHSHEBA

Yehiel Mar

Oh, the wiles of women! Not for nothing did you climb on the roof,
Not for nothing did your clothes drop down, the one with the beautiful
garment! (יפת הבגד)

Your heart was wide, Bathsheba, it rejoiced –
And the king's palaces opposite glittered enticingly...

For many nights, certainly, when sleep eluded you
The fabric of yearning, you spun feverish thirst.
You interwove the warp of shame with the weft of your desire
And shivers overcame you, waves of joy and fear...
Until the day you prepared your arrow, the arrow that never misses
The torch of your body burned, sealing the king's fate.
And you said innocently:
 The king seduced me!
He is imprinted in your flesh,
And Uriah to the javelin!

בת שבע יחיאל מר

הו תחבולות נשים! לא שווא (טיפסת) תיפשת על גג,
לא שווא צנח בגדך, יפת הבגד!
רחב ליבך בת שבע, וחגג –
וארמונות המלך זוהרים מנגד...

ודאי לילות רבים, עת נדדה שנתך
את ארג הערגה, טוויית צמאה קודחת.
ושתי בושח שזרת עם ערב תשוקתך
וצמרמורות באורך, גלי חדווה ופחד...
עד יום כוננת חצץ, זה חץ שלא מחטיא
דלק לפיד גופך, חורץ גורל המלך,
ואת אמרת תמימה:
 המלך המחטיא!
והוא חותם בשרך,
 ואוריה לשלח!

RACHEL
Shulamith Hava Halevi

It wasn't enough for you,
Beautiful and beloved, more than the mother of sons,
You refused to rejoice.

When He opened your womb you said to God, it is not enough.
You did not look at your infant in wonder: See the fairest of sons
You are not enough, you told him, and you decreed his name – Joseph
With that, you decreed that you would die
And he would be an orphan!

Desire is nestled in your womb
You buy mandrakes in exchange for nights of loneliness
Wailing over sons that will not be
Embroidering little coats with wormwood blossoms
Nobody understood the gushing mourning
Nobody wept
For you.

It was not enough for you
To be his beloved
You died in the fullness of your beauty in the midst of the journey
With all your lust in your womb.
Stop crying
There is nobody here

You will wake alone
At the end of days your sister will awaken
On the right side of your husband.

רחל שולמית חוה הלוי

לא די היה לך,
יפה ואהובה מאם הבנים
מיאנת לשמוח.

כשפתח רחמך אמרת לאל לא די
בתינוקך לא הבטת משתאה: ראו היפה בבנים
לא די בכך אמרת לו וחרצת שמו – יוסף
חרצת את מותך
את יתמותו.

היצר מקנן ברחמך
קונה דודאים חלף לילות של בדידות
מקוננת על בנים שלא יהיו
רוקמת מעילים קטנים בפרחי לענה
איש לא הבין את האבלות המפכה
איש לא בכה
אתך.

לא די היה לך
להיות אהובתו
מתת באמצע יופיך באמצע הדרך
כל תאוותך ברחמך.

מנעי קולך
אין איש
את תקיצי לבדך
אחותך תקום לקץ הימין
בימין בעלך.

HIS MOTHER

Haim Guri

Years ago, at the end of the song of Deborah,
I heard the silence of Sisera's chariot, delaying to come,
Looking at Sisera's mother as she gazed through the window,
A woman with a silver streak in her hair.

Spoil of embroidered cloths,
A couple of embroidered cloths round every neck as spoil, the girls saw
At the same time that he lay in the tent as if sleeping.
His hands very empty,
On his chin traces of milk, honey and blood.

The silence was not broken by horses and chariots,
Even the girls fell silent, one by one.
My silence touched theirs.
After a while the sun had set.
After a while the twilight was extinguished.

The land was quiet for forty years. For forty years
The horses didn't gallop; the dead riders didn't pierce with eyes of glass.
But she died, soon after the death of her son.

**אמו
חיים גורי**

לפני שנים, בסוף שירת דבורה,
שמעתי את דומיית רכב סיסרא אשר בושש לבוא,
מביט באמו של סיסרא הנשקפת בחלון,
אישה שפס כסף בשערה.

שלל צבעים רקמה,
צבע רקמתיים לצווארי שלל, ראו הנערות
אותה שעה שכב באוהל כנרדם.
ידיו ריקות מאוד.
על סנטרו עקבות חלב, חמאה ודם.

הדומיה לא נשברה אל הסוסים ואל המרכבות,
גם הנערות שתקו אחת אחר אחת.
שתיקתי נגעה בשתיקתן.
אחר זמן מה שקעה השמש.
אחר זמן מה כבו הדמדומים.

ארבעים שנה שקטה הארץ. ארבעים שנה
לא דהרו סוסים ופרשים מתים לא נעצו עיני זכוכית.
אבל היא מתה, זמן קצר אחר מות בנה.

Joseph

Judith Kafri

I freely admit
That you caught me unprepared,
I hardly knew
Where to find the Dothan Valley
What are our rights to it
And on which side
The Green Line passes it.
It was only at the end of the week
That I suddenly remembered
There's a deep pit there
Where a man sits on scorpions
and screams like mad.
Everybody flees from him,
The cries of a madman are frightful.
Just one woman, especially brave,
Approaches the edge of the pit and says:
If you weren't so agitated
We would understand what you are saying.
He is screaming in pain
Lord of the Universe, have mercy on him!
Now I'm quite sure I know
That Dothan Valley is located
in the Book of Genesis.
Our sole right to it is,
That we did terrible things there
to our little brother, to our brother.

יוסף יהודית כפרי

באמת אני מודה
שתפסתם אותי לא מוכנה,
שבקושי ידעתי
איפה הוא עמק דתן
ומה זכויותינו עליו
ומאיזה צד עובר אותו
הקו הירוק,
ורק מקץ שבוע
זכרתי פתאום
שיש שם בור עמוק
ואיש אחד יושב בו על עקרבים
וצורח כמו משוגע.
וכל האנשים בורחים מפניו,
צעקות משוגע זה דבר מבהיל.
רק אישה אחת אמיצה במיוחד
נגשת עד שפת הבור ואומרת:
אלמלא היית נרגש כל כך
אפשר היה להבין את דבריך.
והוא צורח מרוב כאבים
ריבוננו של עולם רחם עליו!

עכשיו אני כבר יודעת בוודאות
שעמק דתן הוא
בספר בראשית.
והזכות היחידה שלנו עליו,
שעשינו שם מעשים נוראים
לאחינו הקטן. לאחינו.

WHEN HE CAME TO THE FIELD

Uzi Shavit

When he came to the field
And ten surrounded him
He didn't cry out, neither did he weep
He didn't cry out bitterly

He didn't raise his voice
When they stripped him of his coat
He didn't plead with them
When they threw him in the pit –

But he thought: How strange
Are the ways of God,
How lonely a man can be
Among ten brothers.

וכשהגיע לשדה עוזי שביט
וכשהגיע לשדה
ויקיפוהו עשרה
והוא לא שוע ולא מירר
ולא זעק זעקה מרה

ולא נשא קולו בבכי
כשפשטו את כותנתו
ולא פתח פיו בתחינה
כשלבור זרקו אותו –

רק תהה: מה מוזרים
דרכי האלוהים,
כמה בודד יכול להיות
אדם
בין עשרה אחים

FINALLY SHE SPEAKS

Tehiya Bat Oren

I am Mother Eve

I am my mother

I am a rib of your rib, you are a rib of mine

How they confused that which stood between us

I did not extinguish the candle of the world

Nor will I light Shabbat candles to atone

I did not entice the man You gave me

Who, just like the woman You gave him, preferred knowledge

Over painless nakedness

How they confused our love

The curse turned into a blessing

(as if the blessed God – didn't know)

My desire is to my man, He decreed,

To whom else?

He will rule over me, He sought to curse

But instead blessed my soft man

That he should not fear to know –

How they confused our knowledge!

**היא סוף סוף מדברת
תחיה בת אורן**

אני חוה אמנו
אני אמי
אני צלע מצלעך ואתה צלע מצלעי

איך הם בלבלו את שעמד בינינו

לא כיביתי נרו של עולם
ולא אדליק נרות שבת לכפר
לא פתיתי את האישה שנתת עמדי
שביכר את הדעת, כאישה שנתת עמדו
על פני מערומים חסרי מכאוב.

איך הם בלבלו את אהבתנו

והקללה הייתה לברכה
(כמו אלוהים- הטוב לא ידע)
אל אישי תשוקתי, הוא פסק
אלא אל מי?
והוא ימשול בי, ביקש לקלל
ונמצא מברך את אישי הרך
לבל יפחד לדעת –

איך הם בלבלו את דעתנו!

